

paa Erstatning, naar det senere ad Lovgivningsens Vej maatte findes hensigtsmæssigt at nedsætte disse Gager, som engang vare bestemte. Man har hidtil her i Landet anseet det for retfærdigt og billigt, og det er ogsaa fulgt ved nærværende Forslag, at den høiere Gage, en Mand har naaet i Sammenligning med den, Eftermanden skulde have, beholder han som personligt livsvarigt Tillæg; men man har aldrig seet, at der er givet Erstatning for *lucrum cessans*, undtagen ved Militairreductionen i 1842, hvor der rigtignok var en Capitain, der gik af som Major, og fik Majors Bartpenge, og saaledes høiere Gage, end han i sin Embedsstilling havde havt. Hvorvidt det, der saaledes er skeet ved Militairreductionen, er rigtigt, skal jeg forøvrigt ikke bedømme, men jeg tør paaberaabe mig som noget bekendt, hvad de allerfleste af de ærede Medlemmer af Thinget vel ogsaa erindre, at det blev anseet som noget almindeligt og Naarsaldende, at en Mand kunde faae større Bartpenge, end han hidtil havde havt i Gage som Capitain. Der eksisterer, saavidt mig bekendt, og jeg tør sige det med temmelig Sikkerhed, overhovedet ikke nogen saadan kongelig Resolution; hvorved der skulde absolut være tilfikkret Nogen en Dyrkning, fordi det er noget saa aldeles udenfor de almindelige Regler her i Landet, at det absolut maatte være bleven bekendt; og, hvad navnlig nærværende Sag angaaer, da har jeg i saamange Aar havt med Soldvæsenet at bestille, at det vilde være beynæderligt, om det ikke skulde være mig bekendt, om der eksisterede en saadan kongelig Resolution. Hvad nu angaaer det Spørgsmaal, om Billighed kan tale for, saaledes at give Embedsmænd Vederlag for en svindende Udsigt til Indkomstforbedring, da er Billighed jo, som bekendt, et overordentligt vidtstrakt Begreb. Jeg skal ikke videre gaae ind derpaa, men det forekommer mig ikke at være saa billigt. Der kan vel møde enkelte Tilfælde, hvor det kan være haardt for en Embedsmand, der stod nærved Dyrkning, at pludseligt den Gage, hvortil han skulde rykke op, falder bort; det kan være haardt for den enkelte Mand, men jeg kan ikke finde det ubilligt, at Staten ikke indblader sig paa at indemmersere Embedsmand-

den derfor. Hvad den almindelige Side angaaer — jeg kommer strax til den specielle — vilde det vistnok kunne blive overmaade farligt og misligt; thi som Følge af Forandringerne i 1848 er der meget faa civile Embedsmænd, som ikke ere blevne betagne en saadan Udsigt. Jeg vil, som et Exempel, nævne de Collegieputerede, som ere gaaede over i den nærværende Tingenes Orden, og ikke stode paa de ældste Deputeredes Gage; de havde ogsaa en Udsigt til Dyrkning, som nu er falden bort; men man har ikke fundet sig besøiet til at indemmersere dem for Andet, end hvad de da havde og ikke for hvad de kunde have faaet, og jeg kunde nævne et temmelig nærliggende Exempel paa, at en Mand ikke rykkede op til den Gage, som han dengang i 1848 kunde have været berettiget til at vente, fordi dengang imidlertid disse Forandringer vare indtraadte, der have affødt den nærværende Sagernes Tilstand, og det uagtet han havde Regjeringens Tilfagn derom. Det samme gælder ogsaa om Contoircheferne og Fuldmægtigerne under de forhenværende Collegier, thi baade i Generaltoldkammeret og Rentekammeret havde man en bestemt Anciennitetsfølge, saaledes at der var et vist Antal af ældre og yngre Fuldmægtiggager. Nu er Traaden aldeles overreven, det er ikke muligt efter den hele Omstøbning af de gamle Collegier at beregne, hvem der nu vilde staae nærmest til Dyrkning paa ældst Fuldmægtiggage, og hvem der vilde staae paa yngst. De have nu ingen anden Udsigt, end at det maaskee i senere Tid kan være et Moment, der kan være at anføre ved Andragender om Tillæg i Gage, et Moment, som kan passende og billigt anføres, at de vilde, naar den ældre Tingenes Orden var vedbleven, som uden Skyld fra deres Side er bleven forandret, og hvorved de maaskee ere komne i en Stilling, der har paaført dem forøget Arbejde og Ansvar, være komne paa høiere Gage uden speciel Resolution og synderlig kongelig Naade; men dette er Noget, som maaskee kan finde sin Afgjørelse in concreto, og ikke kan opstilles som almindelig Regel. Det er af den ærede Ordfører oplyst, hvor betænkeligt hiint Princip kunde blive med Hensyn til Fremtiden, ikke blot med Hensyn til Alderstillagene, men overhovedet hvor det gælder om enhver Dyr-